

ПОСЛАНИЕ ОТ ПАПА ФРАНЦИСК ЗА 110-ия СВЕТОВЕН ДЕН НА МИГРАНТИТЕ И БЕЖАНЦИТЕ - 2024 ГОДИНА

(Неделя 29 септември 2024 година)

Бог ходи с народа Си

Скъпи братя и сестри!

На 29 октомври 2023 година, приключи първата сесия на 16-та Редовна Генерална Асамблея на Синода на Епископите, което ни позволи да задълбочим синодалността като първоначално призвание на Църквата. «Синодалността е основно представена като общо пътуване на Божия Народ и като плодотворен диалог за харизмите и Служенията в служба на идването на Царството» (*Синтезиран доклад, Въведение*).

Акцентът, поставен върху синодалното измерение на Църквата й позволява да преоткрие „странстващата“ си природа като Божи Народ, който върви през историята на поклонение, бихме казали като „мигрант“ към Небесното Царство. (виж *Lumen gentium*, т. 49). Препратката към библейската история за Изхода, която представя народа на Израил в похода към обетованата земя, е естествена: дълго пътуване от робството към свободата, което преобразява това на Църквата към последната среща с Господа.

По същия начин е възможно да видим в мигрантите на нашето време, както и в тези на всички времена, жив образ на Божия Народ в поход към вечната родина. Техните пътувания на надежда ни напомнят, че «ние сме жители на небесата, откъдето очакваме и Спасителя, нашият Господ Исус Христос» (*Фил 3, 20*).

Двата образа – този на библейския изход и този на мигрантите – представят много аналогии. Подобно на народа на Израил по времето на Мойсей, мигрантите често бягат от ситуации на потисничество и злоупотреби, несигурност и дискриминация, липса на перспективи за развитие. Подобно на евреите в пустинята, мигрантите се срещат с много препятствия по пътя си: те са изпитвали жажда и глад; изтощени са от скърби и болести, изкушавани са от отчаянието.

Но фундаменталната реалност на изхода, на всеки изход е, че Бог предшества и придружава похода на Своя Народ и на всичките Си деца, по всяко време и на всяко място. Божието Присъствие сред хората е сигурност за историята на спасението: «Самият Господ, твоят Бог ходи с тебе, Той няма да те остави, нито ще те изостави» (*Втор 31, 6*). За народа излязъл от Египет това присъствие се представя под различни форми: облачен и огнен стълб посочва и осветява пътя (виж *Иzx 13, 21*); шатрата за срещата, която пази ковчега на завета, прави близостта на Бога осезаема (виж *Иzx 33, 7*); жезълът с медната змия осигурява Божията закрила (виж *Наим 21, 8-9*); манната и водата (виж *Иzx 16-17*) са дарове от Бога за гладния и жаден народ. Шатрата е форма за присъствие, изключително скъпо за Господа. При царуването на Давид, Бог отказва да бъде затворен в храм, за да продължи да живее в шатра и по този начин може да ходи със Своя Народ, «от шатра на шатра, от едно обиталище в друго» (*1 Хроники 17,5*).

Мнозина мигранти черпят опит от Бога, като спътник, водач и котва за спасение. Те Му се поверяват преди да тръгнат и се обръщат към Него, когато изпаднат в беда. Те търсят утеха в Него в моменти на отчаяние. Благодарение на Него срещат добри самаряни по пътя. Те Му поверяват своите надежди в молитвата. Колко Библии, Евангелия, молитвеници и броеници съпътстват мигрантите в техните пътувания през пустините, реките, моретата и границите на всички континенти!

Бог не ходи само със Своя Народ, но и в Своя Народ, в смисъл, че се идентифицира с мъжете и жените, които вървят през историята - по-специално с последните, с най-бедните и с маргинализираните - тъй като така продължава тайната за Въплъщението.

Ето защо срещата с мигранта, както с всеки нуждаещ се брат или сестра, «е и среща с Христос. Самият Той ни го каза. Именно Той хлопа на нашата врата, гладен, жаден, странник, гол болен, пленник, молейки да Го посрещнем и да Му помогнем» (Проповед на Литургията с участниците в Срещата “Свободни от страха”, Сакрофано, 15 февруари 2019г.). Последният съд разказан от Матей в глава 25 на неговото Евангелие не оставя никакво съмнение: «Бях странник и Ме приехте» (стих 35) ; и още «Истина ви казвам, каквото сте сторили на един от Моите най-малки братя на Мене сте го сторили» (стих 40). Всяка среща по пътя е повод за среща с Господа; и това е възможност изпълнена със спасение, защото в брата или сестрата, които се нуждаят от нашата подкрепа, присъства Исус. В този смисъл бедните ни спасяват, защото ни позволяват да се срещнем с лика на Господа (виж Послание за Третия Световен Ден на Бедните, 17 ноември 2019 година).

Скъпи братя и сестри, в този Ден посветен на мигрантите и бежанците, нека се обединим чрез молитва за всички онези, които е трябвало да напуснат земята си в търсене на достойни условия за живот. Нека почувстваме, че пътуваме заедно с тях, да направим заедно “синод” и ги поверим всички, както и предстоящата Синодална Асамблея на застъпничеството на Блажена Дева Мария, знак за сигурна надежда и утеха по пътя на вярващия Божи Народ» (Обобщен доклад, Да продължим пътя).

Молитва

Боже, Всемогъщи Отче,
ние сме Твоята Църква поклонница
на път към Небесното Царство.
Ние живеем всеки в страната си,
но сякаш сме си непознати.
Всяка чужда земя е наша родина,
но всяка родина за нас е чужда земя.

Ние живеем на земята,
но ние сме граждани на Небето.
Не ни позволявай да станем собственици
на тази част от света,
която Ти ни даде като временно жилище.
Помогни ни, никога да не спираме да вървим,
с нашите братя и сестри мигранти
към вечния ни дом, който Ти си приготвил за нас.
Отвори очите и сърцата ни,
та всяка среща с нуждаещите се
да се превърне в среща с Исус, Твой Син и наш Господ.
Амин.

*Рим, Свети Йоан Латерански, 24 май 2024, Възпоменание за Блажена Дева
Мария Помощница на християните.*

ПАПА ФРАНЦИСК

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana

Превод: Йорданка Гьокова